

ІВАН БАГРЯНИЙ

Людина біжить
над прірвою

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2023

Розділ перший

...А вони хрестили дитину.

Хата гойдалася від гримотіння страшних вибухів. Сама твердиня Бога лежала перед їх похололими душами, розторощена й обернена в руїни. Недавнє струнке чудо архітектури Растреллі, вищирилася вона проваллями й хаосом брил, перемішаних із кістьми, зяяла, й димилась, і сходила чадом. Прибіжище душ людських, символ могутності й святости, «неспалимої купини», непорушної сили й вічного покою, надія й підпора всіх страждених і обтяжених — ця, як і інші, й інші, сходячи чадом, оберталась у прах.

В апокаліптичному гуркоті чорної цієї доби відчаю, що для багатьох була напророченим біблійним кінцем світу, зруйновані й спустошені самі, як і все навколо, вони п'ялися над безоднею, й заливали її п'янкою трутою, й гатили її піснями, й засипали її зухвалим блюзнірським одчайдушним сміхом, щоб не завити раптом у чорну безвість, як первісні вовчі душі на холодний місяць. Вони співали над чорним хаосом, над проваллям жаху, здичавіння, жорстокости й смерти, щоб не вибухнути раптом пекучими слізьми безнадії, тягучим криком загубленого, руїнами заваленого, безпритульного, до краю осамітненого людського серця...

Максим, господар дому цього й батько дитини цієї, сидів біля столу і, замість бавити й припрошувати гостей,

дивився задумливо на пляшки, а вухом услухався десь поза стіну — туди, на вулицю, в світ, що глухо гомонів. Дивився й нічого не бачив, — усе зливалося в одному сліпучому образі, немовби хтось крутив фільм, спроектований на сліпучий екран, і зупинився саме на цьому місці...

...Син сонячного Палермо чи, може, Венеції — син далекої легендарної Італії, витиснутий геть із колони, що котилася бруком і в якій він ішов автоматично, — обвів сонце, й увесь світ, і це чуже незнайоме місто невидючими очима й опустився на парапет. Він дотягся до нього, до парапету при бульварі, як сомнамбула, тягнучи рушничку за багнет по розквашеній, перемішаній із снігом грязюці, й опустився на лату того парапету — напівпритомний, до кінця виснажений. Широко витріщеними й невидючими очима він дивився просто перед себе й мотав головою; порепані уста його обкипіли кров'ю; мотав головою й зрідка висував язик, і смужка крові гойдалася, звисаючи з порепаних уст...

А проти нього став товариш його вірний, теж безмежно виснажений, але ще притомний, і, вибиваючись із решток сил, поривав свого друга туди, в перед, до Вітчизни, — туди, куди вони всі йдуть, падаючи й знову встаючи.

— Аванті!.. Аванті!!¹ — повторяв він уперто, з тихим одчаєм. Він сам спирався на рушничку й хилився, як билина на вітрі, що ось-ось упаде.

— Аванті!..

Він благов, наказував, кипів злістю й сльозами, вабив, просив:

— Аванті!..

Але друг його лише мотав головою, облизуючи криваві уста. Він навряд чи чув будь-що. Вже готовий. Він отак пройшов через міста й села України, незнані й теж

¹ А в а н т і — вперед (*итал.*).

легендарної для нього землі, але вже до Італії, до свого прекрасного Палермо, мабуть, не дійде.

А над усім — с о н ц е.

А по розквашеній багнюці, проходячи наскрізь місто, мимо бульвару сунеться безкрая лавина таких самих приречених — друзів і товаришів. Вони хитаються, але ще повзуть тупо й автоматично, як мовчазна й велика сіра отара. То відступає змучена й до краю пригноблена, побита морозами, тифом і жахом італійська армія.

— Аванті!.. — вибивається з сил вірний камрад над конаючим другом. — Аванті!..

Ось цей образ стоїть в очах Максима й ніяк не може погаснути. Перед очима сіре обличчя й мотається кривава смужка, а у вухах жалібний клич: «Аванті!..» Двоє людей, забутих усіма й нікому непотрібних, серед чужого міста намагаються перемогти агонію, з останніх сил баянсуючи над прірвою загибелі..

Власне, намагається перемогти один, а другий уже готовий — лише непритомно мотає головою, переступивши вже однією ногою демаркаційну лінію між буттям і небуттям, між світлом і тьмою. В голосі його друга відчувається здавлене ридання, що ось-ось може прорватися неоправно й безнадійно зливою сліз — чоловічих сліз, риданням людини, що зривається в чорне провалля..

Тоді до них підійшов т р е т ь і й. Він увесь час стояв осторонь і спостерігав цю сцену. В ватяній куфайці, в розхристаній сорочці, взутий у ганчір'яні бурки зі старими калошами поверх, цей т р е т ь і й підійшов поволі й став перед двома, широко й твердо розставивши ноги в сніговій грязюці, — син цього міста й цієї землі. Стояв і похмуро дивився на того, що мотав головою. А тоді вийняв пляшку з шкіряної торби, яку тримав під пахвою, відкоркував її й простяг тому непритомному — простяг до самих уст.

— П и й!.. — промовив чужою для італійця мовою. Але той тільки відвернувся від перешкоди, що торкнулася уст,

і далі мляво мотав головою. Тоді третій наблизився щільно, взявдебелою рукою італійця за голову, притиснув її до себе, розчепив йому силоміць зуби й уставив пляшку в уста. Дав йому ковтнути раз... удруге... втретє... А тоді пустив.

Кривава смужка обірвалася, лишившись на плящі. Непритомний син легендарної Італії заморгав очима, в яких зажевірла іскра свідомості, іскра життя... Глибоко-глибоко зітхнув, поволі витер уста рукою і подивився на свого камрада й на невідомого чужинця...

— Аванті!! Аванті!! — загукав шалено його камрад, як то гукають на коня, що почав зводитись, щоб не дати йому знову впасти. — Аванті!!!

— Та-ак... — задумано повторив третій, — а в а н т і, брат!

Він знав це знамените слово й повторив його з притиском, услухаючись у його таємничий могутній зміст, якийсь особливий у його власних устах:

— А в а н т і!!

Нещасний помалу слухняно звівся на ноги й, хитаючись, обіперся на плече друга.

А друг хапав невідомого чужинця за поли, дивився в його очі своїми очима, повними сліз... чоловічих сліз!.. І, не знайшовши, що сказати, пролебедів ламаною мовою:

— Ми з Палермо... З Палермо!.. — і раптом, не маючи чим винагородити, схопив за руку й потряс її з усієї сили, вигукуючи:

— Евіва!.. Евіва Україна!!

А далі, боячись, щоб його друг не впав на парапет, заметушився, вкладаючи його руку на своїй шиї.

Похитуючись і тримаючись один за одного, вони пішли. Власне, один поволік другого.

А третій лишився. Нахмурений, він стояв і замислено дивився услід тим двом смішним «мушкетерам», поки вони не згубилися в сірій лавині. Під пахвою тримав шкі-

ряну торбу з пляшками горілки, що він їх роздобув і ніс на хрестини. Туди він поклав знову й ту, з якої пив італієць. «Бач! — похопився був, — треба ж було віддати їм її зовсім!» Та вже пізно. Добрі думки приходять пізно.

Цей т р е т ь і й — це був він, Максим. І це було сьогодні вранці.

Тепер та пляшка стоїть ось посеред столу в числі інших, і трішки крові прикипіло на її шийці. Максим зразу так і не обтер її, забув. Пізніше тієї крові теж ніхто не обтер, хоч Соломон, який випадково спостерігав усе віддалік, розказав, як то Максим напував з неї бідолашного італійця, що «йде, але навряд чи вже дійде до своєї Італії». І тепер пляшка так і стоїть незаймана. Звичайно, дійде й до неї черга, вип'ють і її, незалежно від того, що там з нею трапилось. А може, вип'ють і за здоров'я чужинця. Може, вона якраз і чекає на це, стовбичачи посеред столу.

«А в а н т і!» — посміхнувся Максим, замикаючи коло думок і відповідаючи сам собі на якісь свої тяжкі вагання. І зітхнув, зринаючи з глибокого виру душі на гамірну поверхню. Закурив.

— Що? — спитав Соломон.

— Все в порядку, професоре! Пийте...

Соломон не повторив запитання. Сам пригнічений, заглиблений у себе і водночас напружений, як натягнута струна, він, доктор філософії й професор діямату глушив горілку чи горілкою глушив власну душу й власну голову, і був червоний, і був на вигляд байдужий до всього світу, крім якоїсь веремії в собі. Як завжди, хміль його з вигляду не брав, але знати було, що, не як завжди, він тепер тратив рівновагу. Десь, певно, відчував, що зірвався й кудись непоправно летить, і хоч намагався ту рівновагу відновити, та вона явно відновитись не давалася.

Знавши його добре, Максим бачив, що професор хлюбає не горілку сьогодні, а щось інше, далєбі — терпку отруту жаху й безнадії, але нічого не сказав. Оглянув поле

бою, головним пляцдармом якого був стіл, побоевище людського серця з усіма темними силами — з тривогою, турботами, жалем, нудьгою смертельною, злиднями, самотністю, а головне — з жахом безвихіддя й смерти, — побоевище й арена пориву до життя й радісного цвітіння, що мерехтіло, як недосяжна вже для присутніх тут мрія. Озброєні батареями пляшок горілки, дзбанамі квасу і варенухи та горами невибагливої, але єдино доступної для їхнього бенкету нині, потрави у вигляді картоплі, огірків, капусти й цибулі, присутні зводили завзятий бій. Було гамірно, людно. Тут сидів увесь Максимів рід, а чи точніше — рештки його, мозолястого, дебелого, жилавого. Того роду, що славився колись феноменальним спокоєм і зрівноваженістю, з якої його ніщо не могло вивести, не в силі зіпсувати йому співану ним пісню — буйну й широку, як степ, і гучну, як грім. Роду древнього, роду каменярьського. Рештки роду, розметаного війною, але ще таки р о д у, монолітного і в цих рештках. Ось він заповнив тут усю хату, аж через дві світлиці заставлену повздож столами, і під гуркіт далеких вибухів, під завивання, тупіт і скрегіт смерти навколо справляв тут свій, либонь, останній спільний бенкет, — підіймав чарки й келихи й виголошував незграбні, але гарячі, з самого серця, слова, ще й співав свою пісню, п'ючи «за щастя, за долю» для новонародженої й за... Але цього останнього «за» ніхто не хотів вимовляти вголос, бо вислів найкращих побажань тут був би пригадуванням найгіршого. Ах, як поєднати радість народження з трагедією неминучої загибелі когось посеред тих, що зійшлися тут разом?!

Усі були тут близькі й рідні, лише Соломон — чужий. Він не належав до роду. Але він був Максимів приятель, а колись ще й був його вчителем. Великий «мудрець» і недавній «стовп суспільства», він у великому сум'ятті знайшов сьогодні Максима й учепився за нього, як за порятунк, щоб за його спокоєм захистити свою душу, чим

немало здивував Максима. Либонь, тому Максим і притяг його сюди. Чи, може, тому, що й сам хотів за ним захиститися? Рід його, Максимів, дебелий і живучий, та все то прості люди, ще не мали в більшості навіть початкової освіти, а душа ж потребує собі рівних, щоб у часи критичні черпати собі силу з їхньої сили, щоб кріпити себе снагою душі іншої. Чи не тому й опинився тут Соломон, приведений Максимом із зруйнованих вулиць?..

Усі пили, співали й знову пили. Та чомусь хміль, справжній хміль блаженного одуріння, обминав їх сьогодні. Вони хотіли перепити себе — і не могли. Вони хотіли переспівати себе, вичерпати серце — і не могли. Серед них була людина, помічена вже тавром смерти, тавром вічної розлуки. Над душею, що тільки-но прийшла на світ, сиділа душа, призначена на розп'яття. Це — батько новонародженої. Це — Максим. Ніхто не міг вичитати приречення на його кам'янім обличчі, але всі це знали й так. Йому вже треба було втікати. Йому вже треба було бігти вздовж по землі, надіючись хіба на щастя.

Куди?

В безвість.

Від кого? Чому?

Хто зна. Тому, що він не досидів у тюрмі в одних і втік і що не дався повісити себе другим і теж утік... І тепер йому немає місця на землі: на схід і на захід, на північ і на південь — усі шляхи закриті й усюди на нього чигає смерть. Але треба бігти... Та це ще півбіди. Гірше те, що душа його розгублена й квилить над безоднею чорної, найчорнішої зневіри в усьому, в що можна людині вірити, — вона опинилась без найменшого опертя. І не знає — д л я ч о г о бігти... Все розторощено й обернено в дим, — усе, на чому та душа трималася. Віра його в цілий світ розлетілася на порох...

А в колісці спить собі немовля. Дві години перед цим кум із кумою — хрещений батько з хрещеною матір'ю —

принесли його з церкви, поклали на простелене крижмо біля порога на долівці й по черзі переступили через нього до хати — за місцевим ритуалом уведення людини в світ. А тоді поклали немовля в колиску. А біля нього став на сторожі синок — п'ятилітній Борис, зазираючи в крихітне личико істоти, якої досі не було, та яка прийшла й об'явилась сестрою. І тепер от у хаті стоїть гамір; ба, в цілому світі стоїть гамір — на честь її прибуття. По вулиці парадують колони, котяться машини, танки, підводи, б'ють гармати й десь стугоняють вибухи бомб, аж деренчать шиби й хитається земля, — а вона, чи в о н о, спить собі першим сном праведника, блаженним сном людини, що недавно прибула на світ і зовсім не знає, що в ньому робиться.

Максим позирає на немовля, на сина, на дружину і з усієї сили намагається перемогти біль, перемогти себе, відірватись у думках і почуттях від усього. Скоро ж бо треба розлучатись, тож ліпше непомітно обтинати нитки, щоб потім не так боліло, як усе увірветься нагло. Дружина дивиться віддалік і, мужньо стиснувши уста, мовчить. Вона теж думає ту саму думу — його героїчна дружина. Та настали часи, коли героїзм став звичайною буденщиною, коли й сама поява людини на світ зв'язана з неабияким героїзмом людей, лиш нема кому з того дивуватися.

І, ніби на доказ цього, кума Тетяна, піднісши чарку, розповідає весело цілому родові, як її хрещениця прибула на цей світ «за всіма законами військового часу». Ношена під бомбардуванням і під артилерійським вогнем, вона добула до останнього дня дев'ятого місяця, не рушаючи з місця. А тоді останньої ночі, в останню мить породілля раптом покликала її, Тетяну, — і от вони вдвох самі глухої пори, при тридцятиступневому морозі помашерували через окуповане, обтикане німецькими патрулями й заставами місто до лікарні, за шість кілометрів від дому. Багато разів їх зупиняли патрулі, гримаючи на них

чужою незрозумілою їм мовою та лякаючи зброєю. Але дві відважні жінки мусили йти й ішли. Їм треба було родити. Вони не мали жодних перепусток і взагалі жодних документів, і навіть не думали про те, — йшли, бо мусили! Вони йшли «на щастя». Мати мліла, ось-ось могла розродитися на вулиці при лютім морозі, але, зціпивши зуби та вибиваючись із решток сил, посувалася уперед. І вони таки дійшли до лікарні. І вони таки догримались у неї, всіх побудивши... Дочка народилася зразу ж за порогом, на підлозі, тільки-но мати встигла той поріг переступити. Народилася нова людина на підлозі коридору, як на битім шляху. Жива, міцна й весела... Її хрещениця!

— Пий же, роде! Твого полку прибуло! Нове насіння не посоромило старого кореня!

І весь рід випив — у котрий уже раз! Випив, схвалюючи таке прищестя. А кума, весела й одчайдушна Тетяна, Максимова сестра в третіх, молода вдова, голосиста співачка на всіх весіллях і бесідах та щира плакальниця на похоронах, налила чарку, повну-повну по вінця, підійшла до Максима, пригубила її й, обвівши поглядом столи від краю до краю, простягла йому:

— В цій чарці твоє щастя, Максиме! Пий, куме! Пий, брате мій!..

Максим узяв чарку й устав. Обвів поглядом усіх присутніх, неначе хотів зазирнути в душу кожному. Помовчав, усміхнувся. А тоді підніс чарку високо й промовив тихо, з глибини серця:

— Якщо в цій чарці є щастя, Тетяно, то п'ю її за тебе й за весь наш рід — за всіх старих і малих, за тих, що на волі, й тих, що в неволі; тих, що вдома, й тих, що не вдома, а в походах — на суші, на морі й у повітрі, в боях і в холодних снігах перебувають... Бажаю всім щастя!..

Перехилив чарку й випив. Рід загудів зворушено. А Тетяна налила знову в ту саму чарку й підняла її високо над головою:

— А в цій чарці доля наша щербата, Максиме! Та рід твій її не боїться і цю чарку от рід твій за тебе п'є. Ось так ось... За твоє щастя, Максиме!

Перехилила чарку й випила. І хлюпнула решту в стелю та й брязнула чаркою об землю з усієї сили. Задзвеніли скалки...

— «Гей, наливайте повнії чари!..» — підхопив той дзенькіт череп'я невідомо хто, а з ним і Тетяна.

Пісня вдарила громом:

Гей, наливайте повнії чари,
Щоб через вінця лилося!..

Пісня забурхала, як повінь, розторощуючи геть усе — всякий смуток і жаль. Тетяна розмахувала руками, диригуючи в тій потрясаючій бурі звуків, у клеїтливому морі мелодії. А тоді сіла й непомітно закрила лице хустиною...

А пісня клекотіла. Бондарі, шевці й теслі, ковалі й мулярі — всі одщепи кореня каменярського, діти славного роду того розгойдували її з усією жагою й пристрасстю, напропале — і, замруживши очі, кружляли на ній, як на велетенській гойдалці, над чорною безоднею. Аж голова паморочилась...

Гей, наливайте повнії чари,
Щоб через вінця лилося!
Щоб наша доля нас не цуралась,
Щоб краще в світі жилося!..

Ту пісню слухав і кліпав очима Соломон...

.....

А по вулиці — там, за вікном, сунулись, не вгаваючи, тупотіли колони, — то відступали, відкочувались рештки італійської армії. Власне, не колони, а к о л о н а, безкрая й сіра, переснована де-не-де вламками німецьких частин, розбитих під Сталінградом, що так само відкочувалися на захід. А все те знову пересновувалось юрбами місцевих

малих і старих мародерів, що тягли мішки лузги з млина, ламані меблі, подерті книги з міста, грабуючи установи й підприємства, які панічно евакуювалися. Лузга — щоб їсти, решта — щоб палити в печі, і за це вони часто платили життям. Ці юрби мародерів і рештки німецьких частин, як це не дивно, були страшенно чимось подібні. Чим? Транспортм. Німецькі грізні воїни розгубили десь усю свою приголомшуючу техніку й тепер перли пішечки, а свою амуніцію й манатки тягли на ручних санчатках, і на таких самих санчатах мародери тягли лузгу... Німці дуже поспішали й переганяли всіх. Вони десь квапились на переформування, виконуючи наказ фюрера, горнучись до його імені черствими, похололими від жаху душами, ще вірячи в ним заповідане чудо.

Німецькі «частини» й мародерські «з'єднання» миготіли жваво, миттю з'являючись і так само миттю зникаючи. Сталою лишалася (здавалася вічною на цій вулиці) тільки сіра колона італійської армії. Трагічна колона. Цей її «похід» мусить бути записаний на окрему, спеціальну сторінку історії воєн на цій землі, як щось виняткове, — трагічне до смішного й смішне до трагічного.

Нарід, народжений бути митцем, приневолений бути воїном, — ні, не воїном (то колись були воїни!), а автоматичним убивцею, до чого він не надається, і от тепер він повзе майже рачки...

Максимові гості, як і всі в місті, що вже кілька днів поспіль спостерігали цей «похід», знають напам'ять, що там відбувається та як те все виглядає, і лише зрідка позирають у вікно...

Сіра колона людей, замотаних у ковдри й простирадла поверх теплих, хутром підбитих шинелей і шапок та капелюхів, з ногами, обмотаними мішками, рогожами й різним ганчір'ям, вступивши одного дня в місто, відтоді не може ніяк того міста пройти. Ніби тупцяється на місці. Проте вона посувається вперед, мляво, та все-таки вперед, спов-

нюючи вулицю вигуками погоничів на своїх крихтних, покірних ішачків, скрипом, лементом, хлюпотом. Після німецьких моторизованих і механізованих армій, що досі гасали по цій землі, розчавлюючи її та сповнюючи гуркотом моторів і лязкотом заліза, ця піша колона вражала, як анахронізм. Але по-справжньому вражало не це. Вражало така колосальна й трагічна диспропорція між прекрасним, легендарним, романтичним ім'ям — «італійці», «Італія» — і цим неромантичним, коростявим виглядом натовпу напівтрупів, нещасних, забрьоханих по самі вуха, отак zdeформованих людей. Обморожені, ранені, охоплені пропасницею, завошивлені, брудні, зарослі, як троглодити, виснажені голодом, криво шкутильгаючи, байдужі до всього і вся, вони сунулися щільно збитою, безкраєю отарою, теліпаючи свої куці й смішні рушниці або й просто тягнути їх по грязюці, як паліччя, та підпираючись ними. А та грязюка — то кисіль з буйної родючої чорноземлі, розмішаної й розтовченої по коліна. Єдиними транспортними засобами колони були маленькі ішачки, іноді конячина і безліч ручних санчаток. Здавалося, що вони повідбирали ті санчатка геть у всіх господинь, від самого Дону починаючи, на всім шляху свого трагічного маршу. На кожні такі санчатка навалювалось купою по п'ять, по шість чоловік, і ті санчатка тяг під вереск усіх пасажирів миршавий ішачок або сухоребра конячка за мотуззя, прив'язане просто до хомута чи просто за шию. Санчатка раз у раз перекидались, а вивернуті пасажири зчиняли великий лемент, спиняючи ішачка, щоб стояв, поки вони всядуться знову, а потім зчиняли такий же лемент, щоб віз далі. Іноді то там, то там змучені люди пленталися черідкою, припнятою просто до ішачкового хвоста. То виглядало зворушливо: перших двоє чи троє трималися цупко за ішачків хвіст, а потім камради трималися за їхні поли, так один за одного. Ішачок дрібненько перебирав ніжками, покірно й старанно тягнути такий цуг.

ли огорожу собору, стоячи на варті тиші й супокою цієї святині, цього чуда мистецтва, збудованого за проектом великого архітекта.

Стіни собору ззовні навколо розписані великими фресками на біблійні теми. А ті фрески розглядаючи, стоїть він, Максим — школяр із книжками під пахвою, в блаженному заціпенінні задерши голову. Він так стоїть годину, другу (в котрий уже раз!), розглядаючи мистецькі архітвори. Зокрема ж його полонив один — той, із зображенням малого ягнятка, що його тягне янгол з вогненным мечем на заріз до бородатого дядька Авраама. Максим дивиться на ту фреску не знати в який раз, і серце його стискається з жалю, а думка б'ється в розпуці перед великою загадкою: чому янгол мучить те ягнятко? Адже ж он там, на іншій стіні, ті ягнятка прийшли до ясел славити народження Христа, такі зворушливо милі. За що ж янгол впіймав те ягнятко й розмахує таким страшним, вогненным мечем? І чому той янгол має меч, але не ріже сам ягнятка, а тягне його до того бородатого дядька, що повалив малого хлопчика, заміряючись ножем?..

Максим дивиться на фреску, слухає, як б'ється його серце, як б'ється думка, як несамовито кричать стрижі, ніби до того ягнятка озиваючись чи кличучи на гвалт; чує, як п'яно пахнуть липи, дивиться, як сліпучо мерехтять хрести, дивиться в зеніт, задерши голову... Голова трохи паморочиться, і йому здається, що він пливе разом із сліпучими банями й хрестами, разом із дубами й липами, разом із усім собором, разом зі зграями стрижив — пливе десь у безмежній синяві, в неосяжному просторі... Так, як пливуть хмари ладану повз золоті іконостаси під час служби в цьому соборі. Як пливуть молитви... надії... сподівання... Як пливе віра в чудесне...

Але все це — минуле.

Це те, що було колись, у дні його дитинства. Це було тоді, коли він щодня ходив до школи й зі школи повз це

диво мистецтва, повз цю фортецю людської віри, повз це прибіжище душ людських — і його, Максимової, теж. А в свята вистоював він у ньому разом зі школярами, або з батьком і з матір'ю, в хмарах ладану, в морі звуків, зітхань і гарячих молитов, — вистоював довгі години, разом із тисячами, і ждав ч у д а. І до схлипу молився, і до болю вірив у нього...

Це було колись.

Тепер же все тут ось обернулося в брухт. Величний собор не стояв, а лежав, побитий на скалки, обернений у пил, у купи нагромаджених брил і дрібного щебеню, в хаос.

А серед того хаосу, між брухтом, Авраам колов Ісаака, лежачи в ямі догори ногами. Колов далі. Тяжкою брилою йому привалило ногу, але він не випускав своєї жертви, тримав її цупко, замахнувшись ножом. А до нього, виборсуючись із-під каміння, поспішав янгол, тягнучи мале перелякане ягнятко й вимахуючи вогненным мечем.

«Дивно, все кругом рушиться в прірву, а вони собі далі роблять свою страшну роботу!»

Ягнятко було так гарно й так зворушливо намальоване, що й тепер Максимові забилося серце з жалю, як колись, у дні його дитинства, коли він біля цієї фрески простоював годинами, намагаючись збагнути її прихований, незрозумілий йому зміст. Сьогодні ж це його вразило чомусь особливо в цілій тій апокаліптичній трагедії, що розігралася на землі його вітчизни. Герої фрески, давній об'єкт його дум, свідки його дитинства, були живі й цілісінькі, лише поставлені догори ногами. Але то їм не перешкоджало й далі робити свою роботу, безглузду й страшну — такою принаймні вона здавалась йому тоді. По тридцяти роках, сьогодні він ніби зумисне знову опинився тут тільки для того, щоб перевірити цю дитячу рефлексію. Так, вона та сама!..

ЗМІСТ

Розділ перший	4
Розділ другий	26
Розділ третій. Дві нотатки на полях	48
Розділ четвертий	53
Розділ п'ятий	64
Розділ шостий	82
Розділ сьомий	104
Розділ восьмий	114
Розділ дев'ятий	145
Розділ десятий	161
Розділ одинадцятий	179
Розділ дванадцятий	196
Розділ тринадцятий	206
Розділ чотирнадцятий. «Янгол»	213
Розділ п'ятнадцятий	221
Розділ шістнадцятий	224
Розділ сімнадцятий	250
Розділ вісімнадцятий	270
Розділ дев'ятнадцятий	283
Розділ двадцятий	300
Розділ двадцять перший	320
Розділ двадцять другий. «Милосердя!»	324
Розділ двадцять третій. «Мати»	340
Розділ двадцять четвертий	356
Розділ двадцять п'ятий. «Пісня пісень»	371
Розділ двадцять шостий	377